

Maade som den her omtalte Mand har gjort det i Redningsvæsenets Tjeneste. Men for Kontorchefens Vedkommende er man ikke bange for Konsekvenserne. Til ham er 3,200 Kr. for lidt i Pension; han skal, siger Ministeren, have 500 Kr. til. Derimod gaar det ikke an at give Redningsmanden en Smule mere.

Det Forslag, Mindretallet har stillet, er ikke af en saadan Art, at man behøver at blive bange derfor og sige: Ja, men hvad vil det føre til? Det, som Mindretallet foreslaar, er, at Manden i Stedet for 225 Kr. skal have 600 Kr. aarlig i Pension af Staten. Og selv om Konsekvensen deraf blev, at fremtidig en Mand, der har udført et godt og samvittighedsfuldt Arbejde i Statens Tjeneste, fik en Pension, som han og hans Familie kunde leve af, naar han var kommen til Skade ved sit Arbejde og var bleven arbejdsudygtig, vilde de Herrer saa sige, at det var en farlig Konsekvens? Er det ikke et rimeligt Krav, at man giver disse Mennesker paa deres gamle Dage saa meget, at de kunne leve deraf?

Jeg antager ikke, at Ministrene have Kendskab til, hvordan Livet leves i saadanne fattige Hjem, ellers vilde de ikke komme med saadanne Forslag. Men de, der kende det, vide, hvordan Livet former sig for en Mand, der har Kone og 6 Børn og har 375 Kr. at leve af, en Mand, som er Invalid — han kan ikke røre sin højre Arm, kan ikke klæde sig selv paa, hvordan en saadan Mands Liv former sig, en Mand, der har været med til at redde 182 Mennesker, en Mand, som fortjente at staa øverst paa Listen paa Finansloven over Samfundets fortjente Mænd — han har man kun 375 Kr. til, hvoraf endda de 150 Kr. for Konsekvensernes Skyld skulle tilskydes af en privat Fond. Jeg tror dog, at man rigtig godt og uden Fare kunde stemme for det Underændringsforslag, som er stillet her af Mindretallet. Imidlertid, naar jeg udtaler mig saa udførligt derom, ved jeg jo nok, at det er haabløst; jeg ved, at naar der skal stemmes, bliver Underændringsforslaget slaaet ned; saa siger man: Det hjælper ikke, vi ville ikke være med til at stemme for dette Forslag. Ja, det er rigtigt, det skulle de Herrer vide, at det vil medføre Konsekvenser, hvis man vedtager det, fordi der findes en Mængde Sidestykker paa Finansloven ude i det praktiske Liv til det, jeg her har fremdraget. Man vil maaske sige: Jamen vil du da have, at Kontorchefen i Krigsministerium skal sammenlignes med Redningsman-

den? Alene dette, at vi ikke have haft det mindste imod Ministerens indtrængende Ønske om, at der skal ydes 500 Kr. til Kontorchefen, viser jo, at vi ikke mene, at man, uanset hvilken Stilling man har, skal lønnes ens. Men der var en Ting, jeg gerne vilde have fastslaaet, og det er, at naar en Mand kommer til Skade i Statens Tjeneste, skal han ikke lønnes derfor med at sulte Resten af sit Liv; det ville vi gerne have fastslaaet. Vi ville have, at der skulde sættes et Mindstemaal af Understøttelse for Postbude, Ledvogtere og Redningsmænd, der komme til Skade i Statens Tjeneste, at man siger, at de skulde have saa meget, at de kunne leve uden at sulte. Og det forekommer mig, at i dette Tilfælde kan han ikke gøre det, og jeg gad vide, hvem der vil staa frem og fortælle, at det er i sin Orden, og jeg gad nok vide, om den højtærede Minister mener, at det kan lade sig gøre for denne Mand at klare sig igennem, som han burde, en Mand, som er en af vort Samfunds mest fortjente Mænd.

Derfor have vi stillet det Forslag, vi have stillet, fordi vi vilde fortælle, raabe det ud, saa det kan høres, at det er paa denne Maade, Systemskiftet viser sig. Vi havde ment, at der, naar Venstre kom til Styret, skulde ske en Forandring i Administrationen; vi havde ment, at netop med Hensyn til de smaa Understøttelser, som ikke kunne ændres gennem Ændringsforslag, men som maa ændres af Administrationen, af Ministeriet, skulde der være sket en Forandring. Men det er nøjagtig som i Højres Tid, der hersker Smaalighed og Frygt for Konsekvenserne, naar det drejer sig om smaa Bevillinger, medens man viser Rundhaandeth opad.

Jeg vil slutte med at minde om de Ord, der lode fra en Redaktør oppe i Aalborg, den Gang vi fik Venstreministeriet; det var den daværende Redaktør af „Aalborg Amtstidende“, Vilhelm Lassen. Han sagde til de Mænd, som da vare bleve Ministre, at de skulde vogte sig for, naar de nu bleve Ministre, at de ikke bestræbte sig for at vinde Tilhængere opad, for hvis de gjorde det, vilde de tabe 50,000 nedad for hver 50, de vandt opad. Men jeg tror i Virkeligheden, at Maaden, hvorpaa Ministrene her administrere, naar det drejer sig om at udrede Understøttelser, er den, at de bestræbe sig for at vinde opad, naar der er Tale om de højere lønnede, medens de ikke tage det saa nøje, naar det drejer sig om Bevillinger nedad. Jeg vil derfor anbefale ærede Medlemmer at undlade at